

Kompilace nejlepších překladů pro úseky překladu 1 - 10

Kdybych měl vyjmenovat všechno, co mě štve, na mě, na ostatních, na tobě, Ethel. Seznam jak blázen. Hora výčitek. Radši na to nemyslím. Teď je už noc. Kopce lemující cestu vypadají jako velké zaoblené hřbety, černé, nebo bílé, když na ně dopadá světlo. Stromy vypadají jak kůly a hole. Jedle, samý jedle, jejich široké koruny, jejich sukně, jejich tvary, jejich vznešenost! Je tady cesta. Silnice plná překvapení, na které je třeba dát si pozor. A vítr. A ty legrační výstrahy: „Padající kamení – začátek“ a „Padající kamení – konec“. A k tomu ty poryvy větru.

„Silný vítr, jedte opatrně.“ Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Pouhé kvílení větru, hluk motoru a noci. A naše dýchání, náš dech, skoro nic. Život zpomalenej na třicet za hodinu, nanejvýš, kvůli všelijakejm STONES FALLING a WINDING ROADS a kdovíčemu ještě. Co kdyby se objevil jelen. Bavíme se o tom. A vzpomínáme. Historky pánbíčkářů od nás. Z kraje legend, kde prší klepy a tajuplný příběhy. Můj otec, jak se do nich pustil, tak neznal mezí, to jste do něj mohli hodit pětník, víc ne, a už rozvazoval. Jindy třeba panáka a už se jelo. Pluli jsme ve světě přízraků, zjevení, zázraků, křiků, šumění, zůstal jsem z toho paf, s pusou otevřenou, s husí kůží na zádech, a čím víc jsme z toho byli celí zkoprnělí, tím víc přeháněl, jména, data, aby to bylo jak doopravdy, svědky, zemřela tam rodina, objevili se všichni předci, za doprovodu neznámých jmen, nechal je jednoho po druhém vstát z hrobu. Ale my strach nemáme. Jsme tady my dva. To je hodně. Rádio mňouká nebo vyje. Rádio, podivný společník. Nebojíme se ničeho.

1)

1. Kdybych měl říci vše, co mi vadí na mně, na ostatních, na Tobě, Ethel. Jaký to seznam. Hora stížností. Raději na to nemyslím.
2. Ak by som mal hovoriť o všetkom, čo ma rozčuľuje u seba, u iných a u teba Ethel, to by bol zoznam. Hora sťažností. Radšej na to nemyslím.
3. Kdybych měl říct vše, co mě štve, na mně, na ostatních, na tobě, Ethel. To by byl seznam. Hromada stížností. Radši na to ani nemyslím.
4. Kdybych měl říct, co všechno mě rozčiluje, u mě, u ostatních, u tebe, Ethel. To by byl seznam. Hora stížností. Radši na to nebudu myslet.
5. Kdybych měl vyjmenovat všechno co mě děsí, co děsí ostatní, a co tebe, Ethel...To by byl pořádný seznam.
6. Kdybych já měl říct všechno, co mě štve, na mně, na jinejch, na tobě, Ethel. To by byl soupis. Velehora stesků. Radši na to nechci myslet.
7. Kdybych měl vyjmenovat všechno co mě štve, na mě, na druhých, na tobě, Ethel, to by byl seznam. Hora stížností. Radši na to nemyslet.
8. **Kdybych měl vyjmenovat všechno, co mě štve, na mě, na ostatních, na tobě, Ethel. Seznam jak blázen. Hora výčitek. Radši na to nemyslím.**
9. Kdybych musel říct, co všechno mi vadí, jak na mě, tak na ostatních, na Tobě, Ethel. To je ale seznam. Hora stížností. Radši na to nebudu myslet.

10. Kdybych měl vyjmenovat vše, co mě štve, na sobě, na jiných, na tobě, Ethel. Ach jo, to by byl seznam. Hora stížností. Radši na to ani nepomyslím.

2)

1. Teď už je noc. Kopce lemující cestu mají velké, kulaté a černé hřbety. Nebo bílé, když na nich spočine světlo.
2. Teď už je noc. Kopce lemující cestu se zeširoka hrbatí; jsou černé, anebo také bílé, pokud na ně dopadne světlo.
3. Teď už je noc. Kopce, lemující silnici, se černočerně hrbatí, nebo bíle, když na ně dopadne světlo.
4. Teď už je tma. Kopce podél cesty jsou jako černý shrbený záda, a nebo bílý, když se na ně zasnívá.
5. Teď už máme noc. Pahorky co lemují cestu vypadají jako mohutné černé zaoblené hřbety. Nebo bílé, když se do nich opírá světlo.
6. Teď už tu máme noc. Vršky kolem cesty jsou kulatý hřbetiska, černý, nebo bílý, když na ně dopadne světlo.
7. Už je noc. Kopce podél cesty vypadají jak velký, černý, kulatý záda, nebo jako bílý, když na ně míří světla.
8. Už je noc. Kopce, které lemují cestu, jsou jako velké černé zaoblené hřbety, anebo bílé, když na nich spočine světlo.
9. Už je noc. Kopce, které ohraničují cestu, připomínají velké, kulaté a černé hřbety, alebo bílé, podle toho, ako na nich dopadajú svetlá.
10. Teď je už noc. Kopce lemující cestu vypadají jako velké zaoblené hřbety, černé, nebo bílé, když na ně dopadá světlo.

3)

1. Stromy jsou jak sloupy a tyče. Jsou tam jedle, samé jedle, ty silné kužely, ty sukně, ty obrovské budovy, ty velikáni.
2. Stromy jsou jen kolíky a hole. Jsou tu jedle, jedle, ty tlusté kužely, ty sukně, ty konstrukce, tak vznešené!
3. Stromy jsou jenom tyčky a klacky. Rostou tam smrky, smrky, tučný kužely, sukně, budovy, jak vznešený!
4. Stromy jsou samý kolík a klacek. Jsou tu jedle, jedle, tyto mohutné kužely, tyto sukně, tyto stavby, tito velikáni!
5. Stromy jsou samý pahýl a klacek. Jsou tu jedle, jedle, ty mohutné kužely, ty suknice, ty monumenty, tito velikáni!
6. Stromy to jsou jen hůlky a tyčky. Rostou tu jedle, jedle huňatý kužely, suknice, hrady, hrdopýšky!
7. Stromy vypadají jak kůly a hole. Jedle, samý jedle, jejich široký koruny, jejich sukně, jejich tvary, jejich vznešenost!
8. Stromy vypadají jakoby to byly jen kolíky, tyčky. Jsou tu samé jedle, ve tvaru sukrovitých kuželů. Působí vznešeně.

9. Stromy vyzerajú ako koly a palice. Sú tam jedle, samé jedle, tie obrovské kužele, tie sukne, tie budovy a tá povýšenosť!
10. Stromy jsou pouze kolíky a hole. Jsou tam jedle, jedle. Ty tlusté šišky a ty sukýnky, ty budovy a vinice.

4)

1. Ta cesta, tahle silnice plná překvapení, jež člověk musí neustále sledovat. A ten vítr a ty komické výstrahy: „Začátek-padá kamení“ a „Konec-padá kamení.“
2. Je tam cesta, tá cesta plná překvapení, kde si treba dávať pozor. A ten vietor. A tie komické výstrahy: „Začiatok úseku padajúcich kameňov“ a „Koniec úseku padajúcich kameňov“.
3. Cesta, silnice plná překvapení, na který musí člověk dávat pozor. A vítr. A komický upozornění: “Padající kameny” a “Konec padajících kamenů”.
4. Je tu cesta, ta cesta s překvapeními, kterou je třeba sledovat. A ten vítr. A ty komické výstrahy: „Začátek skalnaté laviny“ a „Konec skalnaté laviny“.
5. Je tu silnice, ta cesta plná překvapení, již je třeba sledovat. A ten vítr. A ty komické výstražné nápisy: „Začátek skalní laviny“ a „Konec skalní laviny“.
6. A taky cesta, záludná silnice, ta potřebuje přísné dozor. A vítr. A různý legrační varování: PADÁNÍ SKAL – ZAČÁTEK a PADÁNÍ SKAL – KONEC.
7. Je zde ta cesta, tato silnice plná překvapení, na které se musí dávat pozor. A tento vítr. A ty komické výstrahy: „Počátek kamenné laviny.“ a „Konec kamenné laviny.“
8. Ta cesta, tahle silnice plná překvapení, že si člověk musí dávat majzla. A ten vítr. a ty směšný výstrahy: „Padá kamení“ a „Padá kamení – konec“
9. Tahle silnice je plná překvapení na která musíme dávat pozor. Na ten vítr, na ta komická upozornění: “Padající kamení - začátek” a “Padající kamení – konec”.
10. Je tady cesta. Silnice plná překvapení, na které je třeba dát si pozor. A vítr. A ty legrační výstrahy: „Padající kamení – začátek“ a „Padající kamení – konec“

5)

1. A k tomu ty poryvy větru. „Silný vítr, jedťte opatrně.“ Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Pouhé kvílení větru, hluk motoru a noci.
2. A poryvy větru. “Pozor zákruty, jedťte opatrně”. Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Rámus větru a motoru. Rámus noci.
3. A poryvy větru. „Winding zone, drive carefully.“ Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Hřmot větru, rachot motoru. Hluk noci.
4. A poryvy větru. „Winding zone, drive carefully.“ Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Rachot větru, motoru. Hluk noci.
5. A poryvy větru. „Winding zone, drive carefully“. Ethel poslouchá, já poslouchám, Nic. Hluk od větru a od motoru. A ten noční.
6. A smršťě. WINDING ZONE, DRIVE CAREFULLY, „Větrný úsek, jedťte opatrně“. Ethel špicuje ušil, já špicuju uši, nic. Hukot větru, hukot motoru. Hukot noci.

7. A ty poryvy větru... „Winding zone, drive carefully“. Ethel poslouchá, já taky. Nic neslyšíme. Jenom vítr, zvuk motoru a noc.”
8. A ty poryvy. „Silný vítr, jeďte opatrně“. Ethel poslouchá, já poslouchám. Nic. Jen skučení větru, hluk motoru a noci.
9. A tie náporu vetra. „Winding zone, drive carefully“. Ethel počúva, ja počúvam. Nič. Len hluk vetra a motora. A zvuky noci.
10. A poryvy větru. „Winding zone, drive carefully“. Ethel poslouchá, i já poslouchám. Nic. Zvuk větru, zvuk motoru. Zvuk noci.

6)

1. A naše dýchání, jenom to naše dýchání, skoro nic. Život jde pomalým tempem, třicítka za hodinu, ne více kvůli značení „Pád kamení“ a „Silný vítr“ a co já vím.
2. A náš dech, naše dýchání, skoro nic. Pomalejš život, 30 kiláků za hodinu, víc ne, jen kvůli značkám „Padá kamení“ a „Silný vítr“ a co já vím.
3. A náš dech, naše oddechování, skoro nic. Život zpomalený na maximálně třicítku za hodinu, to kvůli „STONES FALLING“ a „WINDING ROADS“ a co já vím ještě.
4. A náš dech, skoro nic. Zpomalenejš život, třicet za hodinu, ne víc, kvůli „PADAJÍCÍM KAMENŮM“ a „POZOR ZÁKRUTÁM“ a bůh ví co ještě.
5. A naše dýchání, náš dech, skoro nic. Život ve zpomaleném chodu, třicítkou, ne víc, kvůli „STONES FALLING“ a „WINDING ROADS“ a co já vím.
6. A naše dýchání, náš dech, skoro nic. Život zpomalenejš na třicet za hodinu, nanejvejš, kvůli všelijakejm STONES FALLING a WINDING ROADS a kdovíčemu ještě.
7. A naše dýchání, naše výdechy, skoro nic. Život pomalým tempem, ne víc než třicítkou za hodinu, kvůli „STONES FALLING“ a „WINDING ROADS“ a co-já-vím-čemu.
8. A naše nádychy a výdychy, skoro nič iné. Život sa spomalil na 30 km za hodinu, nie viac, kvôli „STONES FALLING“ a „WINDING ROADS“, a čo ja viem čo ešte.
9. Nádech, výdech, takřka nic.... Kvůli tomu „Padajícím kamením“ a „Poryvům větru“ a kdoví čemu ještě se život zpomalil na 30 km za hodinu...
10. A naše dýchání, náš dech, téměř nic. Život v pomalém rytmu, třicet kilometrů za hodinu, víc ne, kvůli „STONES FALLING“ a „WINDING ROADS“ a vím já co ještě.

7)

1. Kdyby se objevila vysoká zvěř. Diskutujem o tom. Vzpomínáme si. Příběhy amerických pánbíčkářů. Tato země plná pověstí, tam se řinou drby a tajemné příběhy.
2. Co kdyby se objevil jelen. Bavíme se o tom. A vzpomínáme. Historiky pánbíčkářů od nás. Z kraje legend, kde prší klepy a tajuplný příběhy.
3. Jestli se objeví jelen. Proberem to. Vzpomenem si. Příběhy amerických pánbíčkářů. Tahle země plná legend, plná klepů a tajemnejch historek.
4. Kdyby se aspoň objevil ten „deer“. Bavíme se o tom. Vzpomínáme. Mluvíme o příbežích místních pánbíčkářů. O téhle zemi legend kolují tajemné historiky.

5. Kdyby se objevil „deer“. Bavíme se o tom. Vzpomínáme. Na příběhy pánbíčkářů země. Této země legend, z níž se řinou povídačky, tajuplné příběhy.
6. Aby se tak zjevil nějaký ten „deer“. Zavedem o tom řeč. Lovíme v paměti. Historiky místních pobožníků. V té naší zemi legend povídačky a tajuplné historiky jen přej.
7. Kdyby se objevil „deer“. Povídáme si o tom. Vzpomínáme. Historiky místních pánbíčkářů. Tento kraj legend, z nějž číší povídačky, záhadné příběhy.
8. Kdyby se objevil nějaký ten „deer“. Rozebíráme to. Vzpomínáme si. Povídačky největších pánbíčkářů naší země. Sypou se z ní klepy a záhadné povídačky, z té země legend.
9. Keby by sa náhodou objavil „deer“. Diskutujeme o tom. Spomíname si. Príbehy amerických svätuškárov. Tá zem plná legend, ktorá šíri klebety a záhadné historiky.
10. Kdyby se tak objevil nějaký „deer“. Bavíme se o tom. Vzpomínáme. Na příběhy o zbožných lidech této země. Tato země je plná legend, prší to tady pomluvami a záhadnými příběhy.

8)

1. Můj otec neustále mluvil, když šel tam nahoru, odešel díky desíti uncím, nanejvýš. Občas nějaká ta sklenička a bylo to!
2. Když se do toho můj otec pustil, byl k zastavení, dal se do toho za pomoci maximálně tak desetiuncovky. Někdy jednu skleničku a bylo to!
3. Můj otec neprestal hovoriť, keď sa vybral tam hore, a to odišiel pomocou desiatich uncí. Nemal ani o jednu viac, iba nejaký pohárik sem-tam a šlo to.
4. Můj otec nebyl k zastavení, když se do toho pustil. Jedna sklenička a už to bylo!
5. Můj otec netrával čas vykecáváním když sem přijel. Jel sem s tím nejnutenějším. Ale občas si dal skleničku a už to jelo!
6. Můj otec, když se do toho pustil, nebyl k zastavení. Navíc na to šel s pomocí desetiuncáku. Čas od času jednu skleničku a bylo to.
7. Můj otec, jak se do nich pustil, tak neznal mezí, to jste do něj mohli hodit pětník, víc ne, a už rozvazoval. Jindy třeba panáka a už se jelo.
8. Můj táta neprestal kecat, když šel tam nahoru, odešel díky deseti uncím, nanejvejš. Někáká ta sklenička a bylo to!
9. Táta nepřestával mluvit, když k tomu byl vybídnut, vyrážel na pomoc nanejvýš s desetiuncovákem. Občas skleničku a bylo to!
10. Můj otec byl jako bezedná studnice, jakmile se dostal do těchto vod. A stačilo k tomu nanejvýš deset uncí, někdy sklenka, a bylo.

9)

1. Topili jsme se ve světě duchů, zjevení, zázraků, křiků, chvění, nadřel jsem se, pusa otevřená, zmrzlý záda. Prožili jsme toho víc než dost. Vzpomíná také, na jména, spíše na data. Svědkové, rodina umřela. Všichni předkové s neznámými jmény se vytratili, nechal je odejít ze hřbitova jednoho po druhém.
2. Byli jsme až po uši ve světě plném přízraků, zjevení, zázraků, výkřiků, husí kůže, hltal jsem to, s pusou dokořán, s mrazením v zádech, a čím víc jsme to hltali, tím víc toho přidával, jména,

- data, aby to bylo věrohodné, svědci, zemřela tam rodina, všichni předkové defilovali, s neznámými jmény, nechával je jednoho po druhém vyhrabat ze hřbitova.
3. Nořili jsme se do světa duchů, zjevení, zázraků, křiku, zachvění, co jsem toho zkusil, pusou dokořán, mrazení v zádech, a čím víc jsme se báli, tím víc nám nakládal, jména, data, aby to bylo jako doopravdy, svědky, zamotal i rodinu, neznámá jména všech předků, které po jednom povolával ze hřbitova.
  4. Plavali jsme ve světě přízraků, zjevení, zázraků, křiků, mrazení, zůstal jsem z toho pať, s otevřenou pusou, s mrazením v zádech, a čím víc jsme z toho byli vyjevení, tím víc přeháněl, se jmény a daty, aby to působilo pravdivě, se svědky. Rodina umírala, všichni předci s neznámými jmény defilovali, nechával je jednoho po druhém vycházet z hrobů.
  5. Pluli jsme ve světě přízraků, zjevení, zázraků, křiků, šumění, zůstal jsem z toho pať, s pusou otevřenou, s husí kůží na zádech, a čím víc jsme z toho byli celí zkoprnělí, tím víc přeháněl, jména, data, aby to bylo jak doopravdy, svědky, zemřela tam rodina, objevili se všichni předci, za doprovodu neznámých jmen, nechal je jednoho po druhém vstát z hrobu.
  6. Pohybovali jsme se ve světě přízraků, zjevení, výkřiků, husí kůže, já nestačil otvírat pusou, oči na šťopkách, na zádech ledovej pot, a čím víc jsme otvírali pusou, tím víc on přeháněl, přidával si jména, data, aby to vypadalo skutečný, svědky, zaplet do toho celý příbuzenstvo, všichni předkové táhli procesím, samý neznámý křestní jména, jednoho po druhým je vyhrabával z hrobečků.
  7. Utápali sme sa vo svete prízrakov, zjavení, zázrakov, výkrikov a triašok. Natrápil som sa s ním, ústa otvorené a chrbát zmrznutý. Čím viac som sa ja trápil, tým viac sa on rozpamätával. Na mená a dátumy, aby to bolo vierohodné, aj na svedkov. Rodina umrela, všetkých predkov spomenul postupne, bez mien, vyhrabával ich z cintorína jedného po druhom.
  8. Utápíme se ve světě přízraků, zjevení, zázraků, výkřiků, mrazení v zádech, moc jsem toho zkusil, otevřená pusa, ledový záda, a navíc jsme toho prožili až moc, taky si vzpomíná, na jména, popravdě na data, svědci, rodina tam prošla, všichni předci šli za sebou, žádný jména, přinutil je odejít ze hřbitovů, jeden po druhým.
  9. Včil se ponořil do světa duchů, zjevení, zázraků, výkřiků a mrazení. Poznal jsem toho dost, poslouchal jsem s otevřenou pusou, mráz mi běhal po zádech. Čím víc jsme se o tom bavili, tím víc detailů přidával, aby to vypadalo věrohodně. Najednou jsme znali jména, data, svědky, byla tam i rodina, procházeli se tam všichni naši předci, měli jména která jsem ani neznal. Jeden po druhém vstali z mrtvých.
  10. Pluli jsme světem strašidel, zjevení, zázraků, výkřiků a mrazení. Vyjeveně jsem naslouchal, ústa otevřená a mráz na zádech. A čím jsme byli vyjevenější, tím víc toho přidával. Jména, data, pro důvěryhodnost i svědky. Objevovala se tam i rodina. Projížděli tudy všichni předci s neznámými jmény. Jednoho po druhém je vytahoval z hřbitova.

10)

1. Ale nebojíme se. Jsme tu my dva. A to je dost. Rádio kňourá nebo vyje. Rádio, divnej to společník. Nebojíme se ničeho.
2. Ale my nemáme strach. Jsme dva. To je hodně. Rádio mňouká nebo ňafá. Rádio, podivný společník. Ničeho se nebojíme.
3. Ale nebojíme sa. Sme tu dvaja. To je dosť. Rádio mňaučí alebo kňučí. Je to bizarný spoločník. Nebojíme sa ničoho.

4. Ale nebojíme se. Jsme dva. To je dost. Rádio kňourá nebo vyje. Rádio, divnej společník. Ničeho se nebojíme.
5. Ale nemáme strach. Jsme dva. A to je dost. Rádio mňouká a vyje. Rádio, podivnej společník. Ničeho se nebojíme.
6. Ale my se nic nebojíme. Jsme tu my dva. A to je hodně. Rádio mňouká čili štěká. Divnej společník, rádio. Nemáme strach z ničeho.
7. Ale nemáme strach. Jsme tu my dva. To je dost. Rádio mňoukalo nebo vylo. Rádio, divný to společník. Ničeho se nebojíme.
8. Ale nemáme strach. Jsme tu my dva. To je hodně. Rádio mňouká nebo ňafá. Rádio, zvláštní společník. Ničeho se nebojíme.
9. Ale strach nemáme. Jsme tu my dva, to je dost. Rádio piští nebo kvílí, jako společnost docela zvláštní. Ale ničeho se nebojíme.
10. Ale my strach nemáme. Jsme tady my dva. To je hodně. Rádio mňouká nebo vyje. Rádio, podivný společník. Nebojíme se ničeho.

11)

1. V Chestertownu děláme pauzu na kafe. Bolí mě oči, jak koukám do toho černa, jak neustále brejším skrz ty velké hroudy tmy za mými ostražitými světlomety.
2. A právě v Cherstertownu si dáváme pauzu na tuhle černou kávu. Mám bolavé oči z toho zírání do tmy, z toho, jak se prodíraly skrz ta těžká sukna temnoty, za mými bdělými majáky.
3. Ale na kafe zastavíme až v Chestertownu. Z toho zírání do tmy mě bolejí oči, z toho civění skrz hustý cáry tmy před mejma ostražitejma reflektorama.
4. Ale pauzu na černé kafe uděláme až v Chestertownu. Mám rozbolavělé oči z vyhlížení ve tmě, z protínání těch obrovských suken temnoty za mými ostražitými světlomety.
5. Ale v Charlestownu si dáváme pauzu na černý kafe. Oči mám bolavý z civění do tmy, ze snahy proniknout hustě tkanou temnotou za ostražitýma světlama.
6. Ale zastávku na to černý kafe si uděláme v Chestertownu. Pálej mě voči od toho slídění ve tmě, od toho, jak trhám ty děsný plachty temnot před svejma čipernejma reflektorama.
7. Ale v Chestertownu máme pauzu, na tohle černý kafe. Z toho číhání ve tmě, z probodávání těchto velkých temných látek za mými ostražitými světlomety mě bolí oči.
8. V Chestertownu si dáme pauzu na kafe. Z toho zírání do tmy, z toho jak bdící světlomety auta postupovaly tu tmavou deku, mě rozbolely oči.
9. V Chestertown sme si dali prestávku na kávu. Boli ma oči z toho číhania do tmy, z toho civenia cez hustú tmu, ktorá sa šíri pred mojimi ostražitými reflektormi.
10. Ale pauzu na černý kafe si uděláme v Chestertownu. Bolí mě oči z toho zírání do tmy. Z rozlepování těch velkých prostěradel tmy za mými strážnými majáky.

12)

1. A tak to je stále, tak to bylo pořád, stále, to samé představení, cement ozářený skvrnami, místami světla na silnici, na každé straně se zvedají kopce, ubíhají. Nemohu se podívat nikdy jinam, neodvažuji se zvednout oči, podívat se na nebe, dozadu či do strany.

2. A je to stále, bylo to stále, zas a zas, ta stejná podívaná, to stejné, fleky a pásy asfaltu na silnici, kopce zvedající se po stranách a zase mizející, a nemoct se nikdy podívat jinam, netroufnout si zvednout oči, podívat se na nebe, dozadu, stranou.
3. A pořád to je, pořád to byla, pořád, ta stejná, tatáž podívaná, skvrny cementu, pásma cementu na silnici, z každé strany vyrůstající kopce, které ubíhají, a nikdy se nesmět podívat jinam, neodvážit se pozvednout oči, podívat se do nebe, dozadu, do strany.
4. A tak je to vždy, bylo to tak vždy, vždy, tahle stále stejná podívaná, fleky a celé úseky od cementu, na každé straně kopce, které se zvedají, prchají, a nemoct nikdy koukat jinam, neodvážit se zvednout oči, podívat se na nebe, dozadu, na stranu.
5. A tak to je pokaždý, tak to bylo pokaždý, pokaždé, stejná podívaná, stejná, cement ozářený skvrnami, oblastmi světla na silnici, na každý straně se zvedaj kopce, ubíhají, a nikdy se nemůžu podívat jinam, netroufnu si zvednout oči, podívat se na oblohu, dozadu, do strany.
6. A pořád mám před sebou, měl jsem pořád, pořád před sebou ten stejnej, jednotvárněj pohled, skvrny od cementu v jízdnicích pruzích, na každý straně vršky, jak dělají vztyk a cupají pryč, a nesmět se vůbec podívat jinam, nedopřát si ani pohnout očima vzhůru, kouknout se na nebe, dozadu, do stran.
7. A takto to je vždy, bolo vždy, vždy to isté divadlo, cement ožiarený škvrnami, pásmami svetla na ceste, po oboch stranách sa dvíhajú kopce, ustupujú, a nikdy sa nemôžem pozrieť inde , netrúfnem si zdvihnúť oči, pozrieť sa na oblohu, dozadu, do strany.
8. Byla to vždycky ta stejná podívaná. Sníh byl jak cement rozsypaný na určitých místech silnice, ze všech stran se tyčily kopce které se zvedaly a kdesi mizely.. Nikdy jsem se nemohl na nic dívat, ani zvednout oči jsem nemohl, podívat se na nebe, za sebe, nebo kolem sebe.
9. Je to pořád, a vždycky bylo, vždycky, to stejný představení, stejný, místy skvrny cementu na silnici, po stranách ubíhající kopce, už nikdy se nemoct podívat jinam, neodvažovat se odtrhnout oči, zadívat se na nebe, za sebe, do stran.
10. A je to pořád, bylo to pořád, pořád ta samá podívaná. Fleky cementu na úsecích cesty. Z každé strany kopce, které se zvedají a utíkají. Nemoct se nikdy kouknout jinam, neodvážit se zvednout zrak k obloze, dozadu, vedle.

13)

1. Světla namířená rovně před sebe, trhají ty malá mračna nebo nárazy mlhy, látky, prachového sněhu, co sem nafoukával vítr.
2. Dívat se upřeně přímo před sebe a stále protrhávat ta malá mračna mlhy nebo ty mlžné nárazy větru, tyly, prašanu odsunutého tím větrem.
3. Musel jsem upřít pohled dopředu a dešifrovat tu záplavu mlhy a mlhavých nárazů větru, tyly, pudrového sněhu který vítr přenáší.
4. Připevnit přímo před sebe a vždy rozrhat ty mlžné mráčky, nebo ty nárazy větru, smíchaného s mlhovou krajkou, s prachovým sněhem jím unášeným.
5. Svetlá namierené priamo pred seba, trhajú tie chumáče alebo chuchvalce hmly, látky , čerstvého snehu, čo tu nafúkal vietor.
6. Čučet pořád před sebe a dál dělat díry do těch mrholavejch obláčků, do těch mlžnejch flákanců, do toho gázu, do prašného sněhu přesýpanýho větrem.
7. Světla namířený přímo před sebe, trhaj ty chuchvalce nebo cucky mlhy, látky, prašanu, co sem nafoukal vítr.

8. Upřít pohled rovnou před sebe a pořád protrhávat tato malá mračna mlhy nebo tyto mlhavé nárazy větru z tylu, z prachového sněhu unášeného tímto větrem.
9. Zírat pořád před sebe a pronikat mračna oparu a nápory mlhy, jako tyl, prašan rozfoukaný větrem.
10. Být upřený před sebe a pořád rozervávat obláčky mlhy nebo zamlžené poryvy větru z tylu, sypký sníh, který sem ten vítr donesl.

14)

1. Ale nebojíme se. Máme žízeň a především chuť se trochu rozhlížet. Protože později budeme na dálnici, na té pekelné placené autostrádě.
2. Ale nebojíme sa. Sme smädní a máme chuť hľadieť na seba. Pretože neskôr to bude len diaľnica, tá pekelná „turnpike“.
3. Ale nebojíme se. Dychtíme a toužíme dívat se trochu na sebe. Protože co nevidět už bude zase jen ta pekelná dálnice.
4. Ale nebojíme se. Máme žízeň a musíme se na sebe mrknout. Páč později budem na dálnici, na pekelný „autostrádě“.
5. Ale nemáme strach. Máme žízeň a chceme se na sebe chvíli dívat, protože pak přijde na řadu ta nekonečná pekelná dálnice.
6. Ale my se nic nebojíme. My máme žízeň a chuť trochu se ještě jeden na druhým popást očima. Protože za chvíli přijde ten ďábelskej TURNPIKE, dálnice.
7. Ale nemáme strach. Máme žízeň a chuť se na sebe trošku dívat. Neboť pak bude dálnice, tento nesnesitelný „turnpike“.
8. Ale nemáme strach. Máme žízeň a chuť trochu se na sebe dívat. Protože později to bude dálnice, ten pekelný „turnpike“.
9. Ale nemáme strach. Máme žízeň a máme chuť se na sebe navzájem dívat. Neboť později přijde dálnice, ten pekelný „turnpike“.
10. Ale my se nebojíme. Máme žízeň a chtěli bychom se na sebe alespoň trochu podívat. Protože později tady bude dálnice, ten příšerný „turnpike“.

15)

1. Dobře víme, co to je, dráha. Ano, to dnešní cestování, to je prostě jen dráha.
2. Víme, že to je dráha. Ano, je to dráha/koridor dnešních cest.
3. Vieme čo to je. Chodba. Áno, je to chodba tých dnešných ciest.
4. Víme co jsou dálnice zač. Ty dnešní cesty jsou jako highway to hell...
5. Víme, co to je, chodba. Ano, to dnešní cestování je jako chodba.
6. Každéj ví, co to znamená: potrubí. Říkám dneska cestování, to je pasírování potrubím.
7. Víme, co to je, chodba. Ano, tyto dnešní cesty jsou chodbou.
8. Víme, co to je, chodba. Jo, dnešní cesty jsou jako chodby.
9. Víme, co to je, chodba. Jo, je to jen chodba dnešních cest.
10. Víme, co to je, je to chodba. Ano, je to chodba, jako to dnešní cestování.